

עמ"ת 14746/01/14 - ממדוח אלהוזייל (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
עמ"ת 14746-01-14 אלהוזייל(עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט שלמה פרידלנדר
העורר
נגד
המשיבה
מדינת ישראל

12 ינואר 2014

<#2#

נוכחים:

העורר וב"כ עו"ד טל ארד

ב"כ המשיבה עו"ד דקלה סרן

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט קמא (כב' השופט י' עטר) להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

אומר כבר עתה כי לא מצאתי טעות בהחלטת בית המשפט קמא.

חרף זאת, משערר נדון "דה נובו", לאחר התלבטות, הגעתי להחלטה אחרת שאותה אנמק להלן.

אכן, בשים לב לראיות לכאורה, קמה חזקת מסוכנות סטטוטורית.

לפיכך, השאלה אינה אם קיימת מסוכנות אם לאו, אלא האם, בשים לב לעוצמת המסוכנות, במכלול הנתונים והשיקולים, אימוץ החלופה המוצעת, ומידת ההפגה של המסוכנות המוענקת על ידי אותה חלופה, עדיף על פני מעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח או להפך.

אכן, עולה מן התסקיר כי ישנם קווים של מסוכנות באישיותו של העורר.

אולם, קווים אלה כשלעצמם, כנראה, לא יחדלו מלהתקיים גם אם וכאשר ירצה עונש בגין העבירות מושא האישום, ויחזור לחברה.

מובן כי קווים אלה לא יהוו עילה חוקית להותרת העורר מאחורי סורג ובריח כל עוד לא השתנתה אישיותו.

מקובלת עליי טענת ב"כ העורר כי יש ליתן משקל לעובדה שהעורר חצה את כל השנים שהן מבחינה סטטיסטית, שנות

עמוד 1

השיא של העבריינות בתחום הרלבנטי לענייננו, ולא צבר לחובתו עבר פלילי.

משקלה של עובדה זו מתעצם על רקע העובדה כי העורר שירת בצה"ל, והייתה לו נגישות לנשק.

במסגרת "מאזן הנוחות" החברתי, שבמסגרתו נשקלת מידת נכונותה של החברה ליטול סיכונים לצורך מתן הזדמנות נוספת לפרט בתוכה שלכאורה מעד, אני סבור כי יש מקום שלא להתעלם מן הנורמטיביות של אותו פרט במובן הרחב, לרבות תרומתו לחברה, כגון במסגרת שירות צבאי.

כפי שציינתי לעיל, החלטה זו אינה ניתנת ללא התלבטות, משום שדקירה באמצעות חפץ חד אגב קטטה, אשר לכאורה בוצעה על ידי העורר, הינה עבירה "אקספרסיבית" אשר קשה להרתיע מפני הישנותה.

השיקול אשר בסופו של דבר הכריע אצלי את הכף לטובת העורר הוא הכוח המרסן הגלום, כפי שיש לקוות, באדם שמתנהל נגדו הליך פלילי ראשון. לאדם כזה יש הרבה מה להפסיד במקרה שהוא לא יציית באופן מלא לחובותיו במסגרת ההליך, ולא יראה כי למד את הלקח והפנים אותו.

מובן כי שיקול זה יכול להיות רלבנטי עבור כל אדם רק פעם אחת.

שיקול זה מהווה משקל נגד, בעיני, לנחיתות של החלופה מבחינה גיאוגרפית.

האמון ששירות המבחן המליץ לתת במפקחות שאזכרו בתסקיר מהווה, כמובן, שיקול נוסף שאני מקווה כי יש בו כדי להעלות את החלופה המוצעת אל מעל סף הקבילות.

שיקול נוסף שיש להביאו בחשבון הוא כי אם בארה"ב, לשם הדוגמא, מי שנעצר עד תום ההליכים זוכה ב"משפט מזורז" - הרי שבישראל, כידוע, קיים קושי בהבטחה כי משפטם של עצורים עד תום ההליכים אכן יסתיים במהירות רבה, לצורך הקטנת הסיכון למעצר ממושך של מי שעדיין נהנה מחזקת החפות, ואולי לא יורשע, ומכל מקום אין לדעת מה יהיה העונש שימצא הולם בעניינו, אם יורשע.

לסיכום אחזור ואזכיר כי לעולם השחרור הוא הכלל והמעצר הוא החריג, וגישה עקרונית זו ממשיכה לחול גם כאשר קיימת חזקת מסוכנות ונשקלת תאמותה של חלופת מעצר להפגתה.

לאור המקובץ, אתן לעורר את ההזדמנות הנוספת להראות כי מה שלכאורה ארע, אם ארע, היה בגדר מעידה שלא תישנה, ולהקל עליו את הדרך בחזרה לחייו הנורמטיביים הקודמים.

בשל כל האמור לעיל, הגם שכאמור לא מצאתי כל טעות בהחלטת בית המשפט קמא, אני מורה על שחרורו של העורר לחלופה המוצעת והמומלצת על ידי שירות המבחן, בתנאים כלהלן:

1. מעצר בית מלא אצל אמו הגב' אלהוזייל עאליה, ת.ז. 023334519, בפקוח צמוד שלה ו/או של אחות העורר, הגב' אלהוזייל דאוולת, ת.ז. 034594655 בכתובת: שבט אלהוזייל, פזורת קמה.

2. העורר יחתום על התחייבות עצמית בסך 5,000 ₪.

3. כל אחת מן הערבות תחתום על ערבות בסך 5,000 ₪.

עמוד 2

4. העורר יפקיד ערבון במזומן בסך 5,000 ₪. 3,000 מתוכם יהוו תנאי לשחרור והיתרה תוך 7 ימים.
5. כל הערובות יהיו להבטחת כל תנאי השחרור.
6. ייאסר על העורר ליצור קשר מסוג כלשהו עם המתלונן, ולנסות להשפיע על כל עדות אפשרית.

**ניתנה והודעה היום י"א שבט
תשע"ד, 12/01/2014 במעמד
הנוכחים.
שלמה פרידלנדר, שופט**